

SONGOFSONGS

BOOGAERDT /
VANDERSCHOOT

Beeldende bric-à-
brac belijdenis

Lotte Ogiers

Gezien op 28 maart 2025
De Singel, Antwerpen

Wie het klassieke Hooglied met andere Bijbelse teksten vergelijkt, weet dat zijn zinnelijke taal eeuwen geleden blozend gelezen moet zijn als pure pornografie. Kunstenaarsduo Boogaerdt/VanderSchoot schept in 'SONGOFSONGS' een nog meer zintuiglijke wereld.

02 APRIL 2025

Werkelijk alles botst en schokt hier door een diepgeworteld verlangen naar aanraking. De natuurmetaforen uit het Hooglied passen nu in een ecologisch verhaal. Door organische transformatie ontplooit er zich een erotische waanwerkelijkheid. Alles zindert dankzij de soundscape van OTION. Zelfs de verf, die Lotte Goos gebruikte voor de videoprojecties, hoor je ademen.

Toch ontwaar je het klassieke karakter van de tekst nog een beetje in de vorm van het projectiescherm dat op scène staat. Je kijkt naar een triptiek waarop dikke kladden verf schijnbaar à la minute wolken, zeeën of duinen weergeven. Nu eens opent het middenstuk waarin de drie performers tactiele taferelen tonen. Je ziet hen wriemelen in nylon, als stenen die tegen elkaar schurken of eencelligen die tot leven komen. Dan wanneer de twee smallere zijpanelen openschuiven merk je een voortdurende groei in de bewegende plastic buizen, doeken of kitscherige planten. Je kijkt naar een woekerend landschap dat kleurrijk vibreert. De constante spanning tussen de bric-à-brac collage en de hypermoderne pixels (Rodrik Biersteker) maken van 'SONGOFSONGS' een bevreemdend plaatje dat ergens ook vertrouwd aanvoelt. Het is een diorama dat haar biotoop langzaam blootgeeft.

Onstuimige, speelse scheppingskracht waarin humor en maatschappijkritiek samenkomen

Het Hooglied bezingt de liefde tussen een man en een vrouw. In geestelijke kringen werd de tekst geïnterpreteerd als allegorie voor de zuivere relatie tussen schepper en gelovige. In 'SONGOFSONGS' ontstaat er een onstuimige, speelse scheppingskracht waarin humor en maatschappijkritiek samenkomen. Zo zie je bijvoorbeeld gebricoleerde vissen op het scherm voorbijsnellen, hun

lichaampjes gemaakt uit kleurrijk (micro)plastiek.

Ondanks die sferische, associatieve vertelling is er wel een personage dat vaker terugkomt. Ze draagt een hertenkop als masker en kronkelt met ontblote borsten achter een vlogcamera. Zo voert ze wulpse gesprekken met onzichtbare anderen. Zij heeft de touwtjes in handen en tegelijkertijd straalt er een enorme eenzaamheid uit haar gestileerde bewegingen. In een andere scène zie je haar lichaam geprojecteerd op het drieluik. Een fluopaarse verfbrij 'zoemt' ter hoogte van haar baarmoeder. Deze cyclische vrouwenfiguur is de enige logische en natuurlijke schepper in dit ecofeministisch discours. Tijd en ruimte vervallen. Alles verwordt tot voortdurend iets anders.

Niet alleen het sensuele kabinet van de vlogvrouw zorgt voor enige contextschepping, ook met de zoekopdrachten over 'walled garden' reikt Boogaerdt/VanderSchoot 'SONGOFSONGS' een maatschappijkritische lezing aan. De woorden verschijnen één voor één op het projectiescherm en gaan gepaard met geluiden die je aan een virtuele wereld of gamezone koppelt. Zowel de verzegelde tuin, als het diorama, én de virtuele realiteit dragen een geborgen wereld in zich die tegelijk heel dood is. Zonder het kader vervallen de systemen in het niets. Of beter: ze zakken weg in alles, een enorme wereld die hen bijzonder vreemd is. Zonder muren, een eenzame wildernis.

'SONGOFSONGS' toont een woekerende jungle waarin je toch graag voor even zou verdwalen.

De robotachtige stem van de hertenkop-vrouw draagt bij tot die bevreemdende sci-fi sfeer. Ze herhaalt meerdere keren tegen haar scherm dat ze wacht op haar afhaalmaaltijd. De moderne disconnectie sluipt ook binnen in dit weelderige ecosysteem. Is de 'walled garden' een metafoor voor de virtuele (gevoels)wereld? Binnen haar 'account' heeft de vrouw alle macht, daarbuiten lijkt eenzaamheid de bovenhand te nemen. Of verwijst het kunstenaarsduo hier ook naar het Hooglied waarin de verzegelde tuin als metafoor voor de geliefde geldt? De drang naar symbiose houdt meteen ook de liefdespijn in. Is die totale eenmaking wel mogelijk?

Hoewel de nylonvermommingen neigen naar een poëtisch cliché in voorstellingen over transformatie, weet Boogaerdt/VanderSchoot iets heel eigen toe te voegen aan het gekende gekronkel. 'SONGOFSONGS' toont een woekerende jungle waarin je toch graag voor even zou verdwalen. Al is het maar om de plastic uit de vissen te prutsen. Of om echt in contact te staan met een ouderdomsdeken wanneer je een eencellige omhelst. Alles in perspectief te zien. Dit hybride hooglied is een ecologische geloofsbelijdenis, een fascinerende koortsdroom die tegelijk kind, kunst en kitsch in zijn beeldtaal weet te omarmen. 'Heb je mijn droom gekregen die ik je stuurde?' vraagt de vrouw nog aan haar scherm. Zijn wij haar onzichtbare anderen die net haar fantasie mochten beleven?